

Dag Lies, ik schrijf nu maar niet meer over andere dingen, en er is ook niets nieuws. Dag, een zoen van Hans. Groet vader en moeder ook hartelijk van me."

Lize keek op en zag haar moeder voor het raam staan. Haar zoo te zien, heel rustig, gelaten afwachtend, gaf haar een rilling van medelijden en verdriet, om die lieve, trouwe moeder, die ze zoo vreemd had gelaten aan zich. Ze voelde plotseling dat moeder ook haar leven zou hebben kunnen veranderen, zooals Hans het nu deed, als ze moeder maar gezegd had, één enkel schuchter woord.

„U moet de hartelijke groeten hebben,"

zei ze; „straks zal ik wel meer vertellen, zoodra ik beneden ben."

„Goed kind." Langzaam draaide ze zich om en ging stilletjes de deur uit; haar voetstappen kraakten niet en ze raakte aan niets in 't voorbijgaan.

Lize schoof het raam op en knielde bij de vensterbank. Er viel, onhoorbaar, een lichte regen, die de fijnste lentebaadjes niet deerde, maar groeien en glanzen deed.

Ze strekte haar armen buiten het raam, in de vochte, koele lentelucht.

En ze wist dat er altijd, iederen dag weer, nieuwe wonderen gebeurden.

□ S P E L. □

DOOR

MARIE DE ROVANNO.

De man met de bruine baard was uitgegaan, hoewel hij wist, dat het meisje er was, en op hem wachtte.

Prettig liep hij door den regen en haastte zich niet. Hij lachte in zichzelf en dacht: Ze zit daar en wacht op mij. Ik wéét, dat ze op mij wacht, al heeft ze om haar komst ook een heel andere reden voorgewend. Ze is gekomen alléén om mij, en ze doet, alsof ik bijzaak voor haar ben, ja ze doet, alsof het haar geheel onverschillig ware, of ze me zien zal al dan niet. Onachtzaam heeft ze over me gesproken, onachtzaam heeft ze me een inlichting laten vragen door een derde, heel zakelijk en doodsch. Maar dat juist heeft haar verraden, die inlichting had kunnen wachten tot ze me zelf sprak, een volgende keer. Ze verdiende dat ik haar koude, zakelijke vraag beantwoordde met een koud, zakelijk antwoord, met eenvoudig de inlichting te geven die ze vraagt. Maar 'k heb haar boodschapper weggestuurd, en gezegd: ik zou wel schrijven, 'k moest uit nu.

En nu zit ze daar en wacht, en wacht, of ik niet tòch zelf kom. Misschien wéét ze 't, dat ik al uitgegaan ben; 't zal haar

pijn doen, dat ik niet even, éven binnen ben gegaan, om haar 'n hand te drukken. En nòg zal ze hopen, dat ik terug zal zijn, vóór zij weg is, en dan tòch nog even binnen zal komen en haar begroeten. Ze zal op me wachten, zoo lang ze kan, ze heeft tot vier uur tijd; geen minuut eerder zal ze weggaan, ze zal haar kans tot het laatste uitspelen. Ze zal er nog zijn, als ik straks terug kom, laat, láát.... éven voor vieren maar. Ze zal er nog zijn. Haar gezicht zal in strakke beleefdheid staan bij 't begroeten. Haar handdruk zal kort en vluchtig zijn. Maar ik zal haar nerveuse vingers in mijn hand voelen trillen; en haar onrustige oogen zullen onverschillig langs de mijne heen kijken. Ze zal er nog zijn, maar ze zal haast voorwenden en spoedig heengaan, want ze zal willen, dat ik spijt voel over de kortheid van onze ontmoeting. Ze zal me willen straffen, dat ik niet eerder binnengekomen ben. En met verholten leedvermaak zal ze zeggen, dat ze héusch niet langer kan blijven, dat ze werkelijk weg mòet. En ze zal er beleefd bijvoegen, maar met verborgen intentie voor mij: „Een volgende keer wat langer, hoop ik". Dat zal bij mij 't idee moeten wekken, dat ik dom heb gedaan, door zoo laat te komen, dat ik een volgende keer eerder naar binnen moet gaan, wil ik van haar gezelschap genieten.